

El congrés de Junts

written by Pere Grau i Rovira | 2 de novembre de 2024

La informació que he pogut llegir sobre el congrés de Junts m'han suggerit de seguida un parell de punts que exposaré breument aquí. El primer és que, a diferència d'altres (i tothom sabrà qui vull dir) el partit reconeix les fallades fetes des del 2017, i demostra que ha après la lliçó. Carles Puigdemont va dir en una ocasió referint-se als fets d'octubre del 17: "No vam ser massa ingenus. Vam ser massa democràtics". És a dir que no van pensar que la bogeria nacionalista espanyola pogués arribar als extrems que va arribar. Ara ja ho sabem, i la trajectòria que dibuixen les conclusions del congrés és una d'inconfusible en la fita i flexible en els camins per arribar-hi. Hom em pot objectar que això també podria dir-se dels programes dels altres partits que es diuen independentistes. Però crec que hi ha una diferència fonamental i és que els altres no reconeixen els errors bàsics de la seva actuació (i que els hi ha costat les seves patacades electorals) i ho limiten pràcticament a un problema d'organització interna. I no és això, amics.

El segon punt és que (a l'espera que els fets posteriors ho confirmin) el projecte de Puigdemont d'obrir el partit fins a donar-li una transversalitat que el pugui convertir en un sòlid puntal de l'independentisme al costat de les entitats de la societat civil, ha superat amb èxit la seva primera etapa. La fermesa que es demostrí en l'actuació de Junts en els mesos vinents serà la mesura que determinarà el grau d'acceptació que tingui en la massa d'independentistes decebutos i en el ressò que tingui en unes eleccions futures. I crec que aquesta fermesa la garanteix, més que cap altre factor, l'autoritat indiscutible del president Puigdemont.

Hi ha moltes veus (la majoria, interessades a què desaparegui de la política activa) que diu (incloent-hi Puigdemont) que les figures capdavanteres del 2017 han de retirar-se i fer

lloc a noves generacions més fiables. Això pot ser –almenys en part– una proposta raonada, però almenys pel que toca a Puigdemont és forassenyada. Hi ha persones que en segons quins moments i quines circumstàncies, són imprescindibles i Carles Puigdemont n'és l'exemple més palès. Ell sempre ha dit (encara que els seus contraris polítics no s'ho creguessin) que en el moment d'arribar a la fita, és a dir a una república sobirana, es retiraria. I crec que quan arribi el dia ho farà amb la tranquil·litat d'haver complert un deure amb el país, i amb la joia de poder gaudir altra vegada de la seva família sense les traves d'aquests anys de travessa pel desert.

Un dels punts del programa és el d'afegir-se a les accions que organitzi la societat civil, sota el seu "paraigua". Suposo que és una clara referència a les darreres "tesis" de l'ANC. Això vol dir que Junts no té cap inconvenient a cedir protagonisme en qualsevol empresa que tingui els mateixos objectius. Per dir-ho clar: primer el país i la resta són orgues.

Tot això crec que és molt positiu. Però, tinguem-ho clar, no suficient. Sense un viratge fonamental d'ERC i de la CUP, que els posi també en la línia (efectiva i no sols retòrica) d'avantposar, en aquesta etapa, l'eix nacional a qualsevol altre (real o utòpic), sense que tots deixin les seves rancunietes a l'armari i facin pinya enfront del monstre del 155, serà molt difícil de vèncer-lo. I aquí veurem si poden tornar les manifestacions massives que empenyin els repatanis a treure's la son de les orelles. De moment Puigdemont i Junts han fet un pas important endavant. A veure si en segueixen altres.